

PRINCIPALS CARACTERÍSTIQUES DE LA VIDA DE CLAVER

per JOAN BALARI

La compassió de Pere Claver pels pobres negres esclaus començava així que se sabia la pròxima arribada a Cartagena, a Colòmbia, d'un d'aquells maleïts vaixells negrers. El samarità català no parava de preparar les seves provisions i les seves pregàries. I sempre era el primer a saltar en aquells vaixells del dimoni i el primer blanc que somreia i acariciava els esclaus davant l'admiració dels qui dels blancs només rebien cops. Amanyagant, curant les nafres, regalant llaminadures, abraçant amb amor els desconeguts i repugnats negres, Claver apareixia entre ells com un àngel, i també com una muda reconvençió a tots els altres blancs.

Després venia el desembarcament. Claver es carregava a coll els malalts i apestats germans negres del Senyor, els acomodava en barracots i els atenia durant aquells dies que estaven a la seva custòdia.

Era aquell tot el favor que l'anomenat esclau dels esclaus havia aconseguit de les catòliques autoritats de Cartagena: ocupar-se uns quants dies dels negres per instruir-los en la fe abans que fossin portats al marcat i venuts com gossos. I començava aquella sublim redempció ingènua, inimitable.

Només un sant hi podia triomfar. Claver, a força d'intèrprets i de santedat, anava fent que aquells salvatges humiliats i robats a la seva terra i a les seves famílies anessin obrin els seus cors a la llum de la fe. Pere Claver, amb aquell crucifix a les mans, era per als negres un argument suprem; aleshores creien i moltíssims s'oferien a les aigües del baptisme. I arribava el dia solemne que, el gran quadre que representava Crist envoltat de negres, Claver vessava l'aigua salvadora sobre milers i milers de caps segellats ja per a l'hora terrible de la venda. Crist els alliberava quan els homes els venien.

Però Claver no acabava amb el baptisme, sinó que després començava una tasca cada vegada més ingent amb els seus germans negres. Ara venia l'acció de visitar-los en els camps d'esclavatge, d'assistir-los en les seves malalties, quan ja inservibles per al negoci dels blancs eren llençats a les barraques, on els esperava la mort; llavors Claver els recollia, els emparava, se'ls enduia i plorava amb ells...

Claver no va acabar la seva admirable vida fins que, passats els quaranta anys de les seves bogeries d'amor, esgotat de pena i de treball, impossibilitat ja per muntar a cavall, lligats a la cadira els membres paralizats, va morir beneint els seus negres.